

Comentari de text:

En Tiarnt a Tremicèn

Tirant el Blanc és un llibre escrit per en Joanot Martorell, que va ser un cavaller de la baixa noblesa valenciana, el qual sembla que va néixer en aquesta mateixa ciutat entre el 1405 i el 1410. Va ser un cavaller provocador, de vida molt agitada i va servir-se de la seva pròpia experiència per escriure la seva obra. Algunes gent diu però, que Joanot Martorell no va poder finalitzar l'obra i que la va acabar el cavaller Martí Joan de Galba.

Tirant el Blanc narra les aventures d'armes i d'amor de Tirant des del moment que és armat cavaller a Anglaterra fins a la seva mort en terres bizantines, sent hereu de la corona imperial, després d'haver alliberat l'Imperi Grec del setge dels turcs.

Aquest capítol en qüestió està situat més aviat cap al final del llibre, quan en Tirant ja ha passat per Anglaterra, Rodes, l'Imperi Grec i l'heroi es troba ja al nord d'Àfrica.

Aquest capítol pretén mostrar un cop més les qualitats de l'heroi, i en especial els seus valors com a noble, la seva servitud i gratitud, i, la seva audàcia i enginy.

En el capítol anterior en Tirant havia naufragat, i havia anat a parar a Tunis. En aquest, un ambaixador del regne de Tremicèn (el Cabdillo) el troba, i després de comprovar, per mitjà d'una prova ètica, que és noble, l'acull a casa seva. Més tard, el rei dels troglodites, Jamjam, ataca Tremicèn, aleshores Tirant revela la seva identitat, i obté la capitania de l'exèrcit i la missió de defensar el regne. Ho aconsegueix, però no pot evitar que en Jamjam rapti la princesa, i li declara la guerra, i amb l'ajuda d'un esclau albanès que s'infiltrarà al bàndol enemic, intentarà rescatar-la i vèncer la guerra.

Al capítol es poden distingir tres clares parts estructurals; la primera és la troballa del naufrag per part del Cabdillo, i les proves per determinar-ne el nivell social, aleshores es produeix un salt espacial i temporal cap a la segona part; a la qual es produeix l'atac d'en Jamjam i la defensa del regne per part d'en Tirant. El segrest de la reina separa la segona part de la tercera, constituïda per l'atac d'en Tirant al regne troglodita. Tot i que la novel·la en si té una estructura tancada, aquest capítol, la té oberta, ja que aquesta aventura es tanca més endavant, als capítols posteriors.

El relat és explicat per un narrador omniscient i parla en 3ª persona. Predomina la narració, els diàlegs són escassos i no presenten rellevància, inclús n'hi ha un (el de l'esclau amb el Jamjam), que es transforma en una narració en 1ª persona dintre la narració, això s'anomena narrador intern.

L'espai és clarament obert i il·limitat, com es mostra en els constants salts espacials, com la cova, la residència del Cabdillo, el castell d'en Jamjam. També es veu que són oberts, per exemple al setge al castell de Mont Tuber. Això ens lliga a l'ambientació; en aquestes batalles, i escenes bèl·liques en veu molt bé l'esperit de l'Edat Mitjana, on les guerres, disputes per donzelles, setges, traïcions eren cotidianes.

El temps també té molta relació amb l'espai, ja que desde el punt de vista extern hem de dir el mateix; correspon al l'Edat Mitjana, cap allà al segle XV i desde el punt de vista intern, cal esmentar que hi ha una gran dilatació del temps, i salts temperoals per poder donar lloc als fets que si no haurien d'estar massa separats al temps intern.

Dels personatges, òbviament, en Tirant acapara tota l'atenció, però també hi ha uns personatges secundaris molt importants, com els seus aliats (el Cabdillo, l'esclau inclús un d'inanimat; l'*Arbre de Batalles*), i com que no hi

podria haver heroi sense enemics també hi ha el Jamjam per lluitar-hi. Segons la caracterització, també podem dir que els personatges secundaris són de forma directa, ja que els descriu el narrador, però un cop més en Tirant és deferent ja que es caracteritza per les seves accions, i l'anem coneixent, tal com les va fent (indirectament). També podem dir que tot i que hi ha una sèrie de personatges plans, la majoria, els més importants, i sobretot el protagonista són rodons, i evolucionen, maduren, aprenen al llarg de l'obra.

S'ha d'insistir en la versemblança de l'obra, que es pot comprovar en el realisme dels diversos detalls que es donen al llarg d'aquesta: no sempre tot és perfecte, de vegades, l'heroi també pateix ferides i desventures (*jove descolorit i amb robes esquinçades.*, esments de la crueltat de la guerra (*era gran la mortaldat; el mateix Tirant quedà nafrat de dues nafres.*, la gana (*un cistell de préssecs (perquè dins el castell de Mont Tuber ja començaven a escassejar les vitualles.*, l'herotisme i també s'ha de fer un incís important en els nombrosos i curats detalls realistes com la descripció de l'estratègia militar i les espècies verinoses de serps de l'Àfrica (*dàspids, escurçons i altres serps verinoses de l'Àfrica.*

A més, l'obra també es caracteritza molt per la ironia i l'humor, present a totes les pàgines, això es pot apreciar als peculiar noms; Cabdillo sobre los cabdillos, Jamjam (nom molt apropiat per un rei de caníbals), Plaerdemavida, l'original càstig als enemics (*els faria tallar el nas i les orelles.*, els fet que tingui un llibre (*l'Abre de Batalles*) que li serveixi com a manual d'instruccions i l'haigi de treure dels problemes militars, i n'apregui a ser cavaller Tot i així, alhora, també té un estil seriós, d'acord amb l'episodi bèl·lic i tots el altres temes seriosos del llibre, com per exemple, l'amor, el qual sap barrejar des de la forma més pura, educada com és l'amor cortès fins a la més compromesa, com és el sexe, tot posant-hi humor i escenes picants, a l'hora que serietat i moderació, al igual que el llenguatge, on hi trobem des de el més directe i vulgar, al més solemne i elevat. La perfecta mescla homogènia, just al seu punt, sense posar massa ni massa poc, és el que fa d'aquesta obra una genialitat.

Amb tot això i molts més tresors, alguns no esmentats, ja que és impossible fer referència a tots, i de ben segur que d'altres que encara no ha descobert ningú, i que són amagats entre les línies del *Tirant el Blanc*, podem arribar a la conclusió que és una obra genial, potser la millor la millor de la literatura catalana i de les millors del món, gràcies amb aquesta perfecta barreja de versemblança i fantasia, formalitat i vulgaritat, humor i serietat, modernitat i antiguitat cosa que no tenien les altres de la seva època les quals solien ser molt fantàstiques, imversemblants i per tant de mala qualitat, fet que va fer destacar l'obra de Joanot Martorell encara més, per damunt de les altres i com a la millor, i com a conseqüència arribar a ser el que va ser i el que és ara Fins i tot el que fora potser el millor escriptor de tots el temps (*Miguel de Cervantes*) amb raó l'anomenà en la seva obra més famosa i magnífica (*El ingenioso hidalgo Don Quijote de la Mancha*) com la millor obra de cavalleries de tots els temps: "*(...) por su estilo éste es el mejor libro del mundo; aquí comen los caballeros, y duermen, y mueren en sus camas, y hacen testamento antes de su muerte, con otras cosas de que todos los demás libros de este género carecen* (*)*"

"(*) Llevadle a casa y leedle, y vereis que es verdad cuanto dél os he dicho* (*)*"